

AL JUTJAT D'INSTRUCCIÓ DE GUÀRDIA DE BARCELONA

EL FISCAL, en compliment d'allò que disposa l'art. 3 apartat 4art de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, de l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal, pel present escrit i de conformitat amb el previst en els arts. 100, 105, 271 i 773 número 2, tots ells de la Llei d'Enjudiciament Criminal, interposa **QUERELLA CRIMINAL** per la presumpta comissió d'un **DELICTE CONTINUAT DE TRÀFIC D'INFLUÈNCIES**, previst i penat en l'article 429 del Codi Penal, en relació amb l'art. 74 número 1 del mateix cos legal i d'un **DELICTE CONTINUAT D'APROPIACIÓ INDEGUDA**, previst i penat en els articles 252, 250 núm. 1 apartat 6è i 74 números 1 i 2 del Codi Penal.

Jutjat Competent.-

Ho és, de conformitat amb els arts. 14 i 15 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, el Jutjat d'Instrucció de Barcelona que correspongui conforme a les normes de repartiment, ja que els fets objecte d'aquesta querella s'han realitzat dins del terme municipal d'aquella ciutat.

Querellant.-

És el **Ministeri Fiscal** en compliment del deure de promoure l'acció de la Justícia en defensa dels drets dels ciutadans i de l'interès públic tutelat per la Llei, segons estableix l'art. 124 de la Constitució.

Querellat.-

Són querellats:

FÈLIX MILLET I TUSELLi
JORDI MONTULL I BAGUR

Es dirigeix també aquesta querella contra qualsevol altra persona que resulti en la instrucció judicial que hagi pogut participar de manera conscient en els fets que es relaten a continuació, els quals podran ser objecte de nova qualificació en funció d'aquella investigació.

FETS. -

En virtut de la denúncia que el mes d'octubre de 2.009 va presentar a aquesta Fiscalia l'Associació de Veïns per a la Revitalització del Casc Antic i l'Associació de Veïns en defensa de la Barcelona Vella es van incoar les Diligències d'Investigació núm. 50/09 del servei especial de Delictes urbanístics de la Fiscalia Provincial de Barcelona, de les quals es desprèn el següent:

El querellat **FÈLIX MILLET I TUSELL**, actuant en nom i representació de la Fundació privada Orfeó Català- Palau de la Música catalana, de la qual detentava des de feia anys el càrrec de President, i autoritzat d'una forma genèrica per la Junta General del seu Patronat del dia 19 de novembre de 2.002, actuant sempre de comú acord amb el també querellat **JORDI MONTULL I BAGUR**, qui era el Director Administratiu d'aquella Fundació també feia molts anys, amb el comú propòsit de realitzar una operació urbanística dirigida a aconseguir importants guanys econòmics per a ells, sota l'argument d'obtenir millors vistes de la façana del Palau de la Música catalana, la creació d'una placeta amb vistes a aquella i la dotació d'una nova infraestructura hotelera per potenciar l'atractiu turístic de la Ciutat Vella, van establir converses amb l'Institut de Germans de les Escoles Cristianes per tal que l'esmentada Fundació adquirís la disponibilitat d'una sèrie de béns immobles situats al costat del Palau de la Música Catalana, per destinar-los a aquella operació, els quals eren propietat d'aquella Institució religiosa i a canvi del compromís de que es farien unes obres de reforma a favor de l'escola La Salle Comtal.

D'aquesta manera aquelles converses van portar a la signatura d'una escriptura de compravenda de data 10 de novembre de 2.003 que es va signar entre la Fundació privada esmentada, representada pel querellat Fèlix Millet, i aquell Institut dels Germans, representat pel Sr. Josep Martí i Roc. Amb aquell contracte la Fundació adquiria la propietat de les següents finques urbanes que fins aquell moment pertanyen a l'Institut:

- La situada en el número 13 b del Carrer de Sant Pere Més Alt, composta de baixos, dos pisos i terrat, de superfície 211,87 m².

- La situada en el número 15 del mateix Carrer de Sant Pere Més Alt, composta en part de baixos i quatre pisos i en part només de baixos i terrats a nivell de pis principal, de superfície 383,21 m².
- La situada en el número 17 del carrer de Sant Pere Més Alt, formada per planta baixa i tres pisos, de superfície 533,33 m². D'aquesta superfície es pactava la segregació d'una porció de 148 m², la qual es constituïa com a finca independent i quedava en propietat de l'Institut, sense incorporar el dret de propietat sobre el subsòl i el vol invertit d'aquesta.
- La parcel·la sobrant de via pública, situada en la mansana dels carrers Alta de Sant Pere, Amadeu Vives, Ortigosa, Trafalgar i Méndez Núñez, provinent del carreró Hort d'en Fabà.
- El dret de propietat sobre el subsòl i del vol invertit sobre la finca anterior segregada del número 17 i també els mateixos drets sobre una porció de la finca on es trobava el Col·legi La Salle Comtal, amb front al carrer d'Amadeu Vives, que comprenien la propietat del subsòl i els corresponents drets de propietat sobre la construcció en el mateix de dues o més plantes diàfanos destinades a aparcament de vehicles des de la cota 6,95 metres i cap a baix sense limitació en el corresponents solars.

En aquella escriptura, que els querellats mai van presentar davant del Registre de la Propietat, es feia constar expressament que les finques del número 13 b i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt objecte de transmissió es trobaven inscrites en el Registre de Béns d'Interés Cultural de Barcelona, amb el nivell C de protecció.

Segons aquella escriptura, a canvi de rebre la propietat d'aquelles finques la Fundació es comprometia a fer les obres de restauració i reforma de l'Escola La Salle Comtal de Barcelona, les quals resultaven d'un programa, memòria i calendari que s'unia al document realitzat per petició dels querellats per l'estudi d'arquitectura "Tusquets-Díaz Asociados". Es va fixar per les parts en aquell contracte que el valor d'aquelles obres a fer per la Fundació era de quatre milions quatre-cents vuitanta vuit quatre cents noranta-un euros (exactament, 4.488.491,20 €). A més, l'Institut autoritzava expressament la Fundació per tal que pogués cedir, sense necessitat de consentiment exprés, els drets i obligacions adquirits en aquell contracte, ja sigui de manera total o parcial, gratuïta o onerosa, a favor de terceres persones o entitats, en el benentès que el nou cessionari quedés sempre subrogat íntegrament en aquells drets i obligacions de la Fundació i, a més, prestés el corresponent aval d'aquelles obligacions que assumís.

Una vegada van aconseguir els querellats que la Fundació tingués la disponibilitat d'aquelles finques van decidir fer valer, de manera especial i intensa, la posició que els seus càrrecs respectius de President i Director General de la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana els atorgava, així com aprofitar les relacions personals generades per la seva posició dins la societat civil i política catalana amb autoritats i funcionaris de l'Administració autonòmica i de l'Ajuntament de Barcelona, per tal d'aconseguir que aquests col·laboressin en la realització d'aquella operació urbanística en que els querellats buscaven aconseguir un important benefici econòmic.

Els querellats es van trobar que aquelles finques urbanes de l'Institut religiós, a on volien portar a terme el projecte hotelier, tenien una qualificació urbanística que no permetia la realització d'aquell ja que, segons el Pla General Metropolità de Barcelona (en endavant PGM) vigent aleshores, eren finques que tenien la qualificació de 7b1, es a dir, d'equipament educatiu. Per tant, si els querellats pretenien portar a terme aquella operació urbanística lucrativa pretesa, basada en la construcció d'un hotel pròxim al Palau de la Música, era necessària una qualificació més rendible d'aquelles finques adquirides que fes possible la realització d'aquell projecte hotelier.

Emprant l'especial posició del seus càrrecs i aprofitant les relacions personals generades des d'aquells, a finals de 2.005 i principis de 2.006, els querellats van arribar a fer contactes amb alts responsables del Govern de la Generalitat que finalment van portar a que l'Honorable Conseller Antoni Castells, actuant com Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, signés el dia 8 de març de 2.006 un document titulat "*Conveni entre la Generalitat de Catalunya i la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música per a la Transferència d'aprofitament de Diverses finques*".

Aquest document el va signar aquell Conseller amb el querellat Fèlix Millet, actuant aquest en representació de la Fundació Privada Orfeo Català-Palau de la Música Catalana. Segons aquell conveni s'establia que les parts acceptaven que la finca propietat de la Generalitat de Catalunya, situada en els carrers de Ciutat 1- Jaume I, 2-4, de Barcelona i amb superfície construïda de 5.501,51 m², qualificada segons el PGM de Barcelona de residencial casc antic (clau 12b), passés a tenir en el futur la qualificació urbanística d'equipament (clau 7), mentre que les finques de la Fundació privada esmentades i que havia adquirit l'any 2.003 a l'Institut del Germans de les Escoles Cristianes passarien en el futur a tenir la qualificació més lucrativa de residencial (clau 12 b).

En aquell conveni s'establia que la Fundació presentaria davant l'Ajuntament de Barcelona la documentació tècnica necessària per la tramitació de la corresponent modificació puntual del Pla General Metropolità que fes efectiu aquell compromís que implicava una transferència de qualificacions. A més en aquell es feia constar expressament en el seu clausulat que la Fundació es comprometia a no dur a terme cap acte ni preparar cap document en relació a la citada modificació puntual del PGM en tant no s'haguessin formalitzat, amb el vist i plau de la Generalitat de Catalunya, els documents contractuals pertinents amb l'entitat que assumís la construcció hotelera, en els termes i condicions del document. I és que en aquell conveni administratiu i en el seu annex de la mateixa data s'establia que les parts estimaven que els sòls que havia adquirit la Fundació de l'Institut religiós i que passarien a rebre la qualificació de residencial tindrien llavors un valor aproximat de quinze milions d'euros (15.000.000 €). Sobre la base d'aquesta estimació econòmica feta per les parts es va establir en aquell conveni un pacte entre la Generalitat de Catalunya, representada per aquell Conseller, i la Fundació privada, representada pel querellat Fèlix Millet. Aquell pacte consistia en què aquella Administració pública havia de ser compensada econòmicament per la pèrdua de valor que havia de patir el seu patrimoni a causa d'aquella futura modificació del PGM que materialitzaria el canvi de qualificacions. Per això s'establia en el conveni administratiu esmentat que aquella compensació, amb caràcter d'econòmica i un cop quantificada, aniria a càrrec de l'entitat que, en el marc de les obligacions previstes en el contracte que havia de formalitzar-se i relatives a la construcció de l'edificació destinada a hotel, assumís els costos de la construcció esmentada. Per tant, seria una tercera entitat i no la Fundació la que es preveia que pagaria inicialment aquella indemnització a favor de la Generalitat per la pèrdua de valor del seu patrimoni públic. Es pactava per això expressament que la Fundació es comprometia a concertar amb aquella entitat adjudicatària i obligada al pagament les garanties necessàries i suficients per què la Generalitat de Catalunya obtingués la seva compensació.

Per la seva banda en aquell pacte s'establia expressament que la Fundació, com a titular d'aquell sòl que s'anava a requalificar lucrativament gràcies a aquell conveni, li correspondria també una participació econòmica que també seria feta efectiva per l'entitat que assumiria els costos de la construcció de l'edificació hotelera. Així segons l'annex a aquell conveni si, per exemple, la valoració final d'aquell sòl de la Fundació estava entre 15.000.000 € i 15.999.999,99€ la

participació de la Generalitat era del 37 per cent sobre aquest valor i del 63 per a la Fundació i si estava en més de 16 milions d'euros a la Generalitat li corresponia el 40 per cent i a la Fundació el 60 per cent.

En el conveni s'establia com a causa d'extinció la valoració d'aquell sòl propietat de la Fundació amb la nova qualificació per sota d'aquells quinze milions; el mutu acord de les parts ; el transcurs de 12 mesos des d'aquella signatura sense haver presentat a l'Ajuntament la documentació precisa per a l'inici de la modificació puntual pertinent del PGM o l'incompliment per qualsevol de les parts del convingut en el document. A més s'establia que l'eficàcia del conveni restava supeditada a la seva aprovació pels òrgans decisoris de la Generalitat i de la Fundació, sense que consti que el Consell de Govern de la Generalitat l'hagués aprovat mai, malgrat haver produït efectes jurídics aquest conveni, com s'explicarà.

D'aquella forma els querellats Millet i Montull, aprofitant-se com sempre de la posició dels seus càrrecs en aquella Fundació, de l'arrelament que la institució del Palau de la Música tenia en la societat catalana i fent valdre les relacions personals generades per la seva posició amb aquell Conseller d'Economia i altres responsables polítics, van aconseguir amb aquell conveni de març de 2.006 tenir el compromís escrit de la Generalitat de Catalunya de fer el canvi de qualificacions i poder gestionar amb poques limitacions la cessió dels seus drets a favor de tercers, ja què allò que realment perseguïen els dos querellats en aquella futura transmissió era fer seva una important participació econòmica. A més la seva gestió per a la cessió d'aquells drets seria la que, segons el conveni, determinaria finalment quina seria la indemnització que correspondria a la Generalitat per la pèrdua de valor, sense participació d'aquesta en la seva quantificació final.

Abans de la signatura d'aquell conveni per l'Honorable Conseller es va tramitar per la Conselleria d'Economia i Finances un expedient administratiu del qual resulta que no es va fer l'informe jurídic previ i preceptiu per l'Assessoria Jurídica d'aquell Departament que valorés la necessitat i utilitat d'aquella operació de transferència de qualificacions. Consta que el 9 de març de 2.006 l'advocat d'aquell departament Joan Morera Asiain va retornar la documentació a la Direcció General del Patrimoni d'aquell Departament sense emetre cap informe previ a l'operació sota el raonament que va tenir coneixement que ja s'havia signat el conveni el dia abans. A més, quan es va demanar aquell informe jurídic per aquella Direcció el 10 de febrer de 2.006 no constava en el projecte de conveni objecte de dictamen quina seria la finca de la Generalitat l'aprofitament urbanístic del qual havia de ser

objecte d'aquella permuta i a més constava que el signaria la Directora General de Patrimoni de la Generalitat Immaculada Turu i Santigosa. Tampoc consta que s'hagués fet abans o després de la signatura del conveni en aquell expedient algun informe per algun tècnic de la Conselleria d'Economia en què es fes referència a la valoració de la possible pèrdua patrimonial que implicava aquella transferència de qualificacions per a l'Administració de la Generalitat o que valorés el possible valor del sòl de la Fundació que era la base del negoci i que s'estimava en 15 milions d'euros, conforme al Text refós de la Llei del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 1/2.002, de 24 de desembre . Malgrat tot això, el conveni es va signar d'aquella forma degut al predomini o força moral que van generar els dos querrellats sobre les autoritats i funcionaris d'aquella Conselleria.

Aquell conveni i el seu annex no eren suficients per poder obtenir el guany econòmic que buscaven els querrellats i que els havia de facilitar un tercer cessionari que es fes càrrec de construir el projecte hotel·ler. Per això, emprant aquells els mateixos procediments persuasius esmentats que resultaven de la seva posició, van establir amb facilitat contactes amb responsables polítics de l'Ajuntament de Barcelona i amb el mateix Honorable Conseller Antoni Castells amb la finalitat de signar un altre conveni a tres bandes amb el clausulat que més els interessava relacionat amb aquella futura operació urbanística. D'aquesta forma es va signar el dia 24 d'octubre de 2.006 un conveni nou entre aquell mateix Honorable Conseller, el Primer Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Casas i Masjoan, i el President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, el querellat Fèlix Millet. En aquell nou acord es pactava:

- Que les tres parts acceptaven la permuta de qualificacions establerta en el conveni de 8 de març de 2.006.
- Que la Fundació presentaria davant l'Ajuntament la documentació necessària per a tramitar la modificació puntual del PGM a l'entorn del Palau de la Música que tingués per efecte la permuta de qualificacions i del procediment derivat amb la proposta urbanística-arquitectònica que expressament es pactava que seria elaborada per "Arquitecturas Oscar Tusquets Blanca S.A." d'acord amb l'encàrrec professional de la Fundació.
- Que l'edificabilitat de 1.301,51 m² de sostre residencial provinents de la finca del carrer Ciutat 1 de la Generalitat que no es transferia al sòl residencial de la Fundació quedava a disposició de l'Ajuntament, afirmant expressament que això seria en compliment de la cessió del 10 per cent d'aprofitament urbanístic de l'operació.

- Que l'Ajuntament es comprometia a iniciar el procediment de modificació puntual del PGM i que la Generalitat, representada per aquell Conseller d'Economia i Finances, emetria els informes necessaris i realitzaria les actuacions precises per a la viabilitat de la modificació i també en relació als edificis que en aquell moment gaudien d'algun règim de protecció i es veurien afectats per la futura modificació puntual del PGM. Es feia referència en aquest últim compromís a les finques catalogades, segons el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona de l'any 2.000, del carrer Sant Pere Més Alt número 13 bis i 15, les quals segons la proposta constructiva promoguda per la Fundació, que van encomanar els querellats al despatx "Tusquets-Díaz Associados", haurien de ser enderrocades i per això era necessària la seva prèvia descatalogació amb informe previ de la Comissió Territorial de Cultura del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En aquell conveni a tres bandes s'establia també, com volien els querellats, que la qualificació urbanística que s'atorgaria al sòl de la Fundació en la futura modificació urbanística seria de la clau 12 c*, que admetia l'ús hotel·ler i també el residencial, amb una edificabilitat de 4.200 m2 de sostre sobre rasant.

Aquell conveni a tres bandes tenia com causes d'extinció el mutu acord de les parts, els transkurs de quatre mesos des de la seva signatura sense que la Fundació hagués presentat a l'Ajuntament la documentació per a l'inici de la modificació puntual del PGM o la manca d'aprovació per l'òrgan decisor de la Generalitat de Catalunya. Precisament s'establia expressament que l'eficàcia d'aquell conveni es supeditava també a la seva aprovació pel Consell de Govern de la Generalitat i l'òrgan decisor de la Fundació, sense que aquell òrgan superior de l'Administració l'hagués aprovat mai, malgrat que l'acord va produir igualment després efectes jurídics i els querellats el van aprofitar per tal d'aconseguir el guany econòmic que buscaven.

Una vegada van tenir els querellats Millet i Montull aquells convenis signats amb les Administracions públiques a on constaven compromisos en relació amb la tramitació del projecte arquitectònic-urbanístic que havien encarregat al despatx d'arquitectura esmentat, va ser quan aquells, aprofitant que no tenien cap limitació rellevant derivada d'aquells documents públics, durant el mes de novembre de 2.006 van decidir obrir una mena de concurs privat i sense cap concurrència pública, destinat a buscar una empresa cessionària dels drets i obligacions que la Fundació tenia respecte d'aquelles finques a on es preveia la construcció del projecte hotel·ler. Per això els querellats

van decidir enviar missives, en les quals feien valer aquells dos convenis amb l'Administració pública tot adjuntant còpies d'aquells, a empreses triades per ells com "Núñez i Navarro", "Grupo Urbasco", "Natur System", "Gebira", "Cril", "Olivia Hotels", entre d'altres, i en que demanaven als seus responsables que fessin una oferta econòmica per tal d'escollir la que els querellats consideressin més beneficiosa. A més es demanava en aquelles cartes que la persona de l'entitat que fes d'interlocutor en les negociacions d'aquell concurs amb la Fundació tingués real poder de decisió.

.....

en data 20 de desembre de 2.006 entre la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música catalana, representada pel querellat Fèlix Millet, i el Sr. Manuel Valderrama, en representació d'aquella empresa. En aquell contracte es pactaven les condicions de la futura cessió de drets i obligacions sobre les finques on es preveia la construcció del complex hotelier i que s'incorporarien en la futura escriptura pública que s'havia d'atorgar en el termini d'un mes des de l'acord de l'aprovació inicial de la modificació puntual del PGM que materialitzaria la requalificació d'aquelles finques. A més expressament es pactava que no era causa d'incompliment imputable a la Fundació la no acceptació d'"Olivia Hotels S.A." per la Generalitat de Catalunya o l'Ajuntament de Barcelona o la imposició de mètodes de selecció d'adjudicatari per la via de la publicitat i la concurrència.

Una vegada feta aquella adjudicació privada pels querellats i abans d'eleva a escriptura pública aquella cessió de drets i obligacions del projecte hotelier, es va presentar el dia 13 de març de 2.007 pel Sr. Carles M. Díaz, qui actuava per compte i en representació de la Fundació dels querellats, la documentació necessària per a la tramitació de la modificació puntual del PGM a les finques 13b a 17 del carrer de Sant Pere Més Alt, núm. 2-8 del carrer d'Amadeu Vives i núm. 1 del carrer de la Ciutat. Cal dir que la presentació d'aquella documentació es va fer després del termini establert en aquells dos convenis administratius signats per la Fundació privada amb les Administracions, la qual cosa hauria d'haver suposat que aquelles parts haguessin donat per extingits aquells acords. No obstant, ni la Generalitat ni l'Ajuntament va fer cap referència a aquella causa d'extinció durant la tramitació dels expedients administratius urbanístic posteriors.

La proposta que els querellats van presentar a través dels seus professionals sota el pretext d'una millora de l'entorn dels Palau de la Música implicava, com s'ha indicat, l'enderroc dels edificis protegits amb el nivell C en el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de

Barcelona de l'any 2.000 (BOP de 18 de novembre de 2.000) del carrer Sant Pere Més Alt número 13 b i 15 i, per tant, era necessària la seva prèvia descatalogació amb l'informe preceptiu favorable a aquella intenció de la Comissió de Patrimoni Cultural de la Generalitat, segons la Llei 9/1.993, del Patrimoni Cultural Català de la Generalitat de Catalunya.

S'ha de tenir en compte, per valorar la transcendència d'aquell projecte urbanístic i arquitectònic que promovien els querellats davant les Administracions, que l'entorn immediat del Palau de la Música Catalana es trobava i es troba actualment sota la protecció addicional de les Nacions Unides, que l'any 1.997 van atorgar al Palau de la Música la distinció de Patrimoni de la Humanitat. Per això es delimita en aquella una zona-tampó al voltant de l'edifici, dintre de la qual s'exigeix a les administracions públiques una cura especial davant les intervencions o agressions que pogués patir el bé protegit. Aquella zona delimitada abasta, a més del propi Palau de la Música, els trams immediats dels carrers adjacents, així com els edificis més pròxims. Entre aquests últims estan dos de les finques que eren objecte d'aquella proposta dels querellats: els números 13 b i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt. A aquells efectes el Govern de la Generalitat de Catalunya havia inclòs aquelles finques dins la delimitació de protecció de l'entorn del Palau de la Música que va fer per acord de 18 de desembre de 1.997 (DOGC de 5 de maig de 1.997).

Es va plantejar pels querellats en la seva proposta de modificació puntual que, una vegada haguessin transcorregut dotze anys des de l'aprovació definitiva d'aquella, l'edificació hotelera proposada ja es podria destinat a l'ús d'habitatges, la qual cosa donava un major valor econòmic a les finques objecte de l'operació.

Juntament amb la Memòria i la documentació preceptiva per iniciar la tramitació d'aquella modificació puntual aquell representant de la Fundació va adjuntar el Conveni de 24 d'octubre de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació, però no el de 8 de març de 2.006 entre la Fundació i la Generalitat, el qual no es va incorporar en cap moment en aquell ni en cap altra expedient administratiu urbanístic relatiu a aquella transformació.

Malgrat que no s'havia fet encara l'aprovació inicial de la modificació puntual del PGM, els querellats van convèncer Manuel Valderrama per realitzar l'escriptura pública de cessió de drets i obligacions entre la Fundació i "Olivia Hotels S.A.", la qual cosa es va produir el dia 12 de juliol de 2.007 en una notaria d'aquesta ciutat.

Aquell dia i en la mateixa notaria d'aquesta ciutat es va signar una primera escriptura pública segons la qual la Fundació, representada pel querellat Fèlix Millet, cedia i transferia a títol gratuït tots els drets de propietat que tenia sobre les finques adquirides dels de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes en l'escriptura pública referida de 10 de novembre de 2.003 a l'empresa "Olivia Hotels S.A.", que estava representada en aquell acte pel seu administrador Manuel Valderrama. A més, aquesta empresa es va subrogar en tots els drets i obligacions que la Fundació tenia segons aquella escriptura.

Acte seguit el mateix dia i en la mateixa notaria es va signar una altra escriptura pública entre aquelles mateixes persones, que actuaven respectivament en representació de la Fundació i l'empresa "Olivia Hotels S.A.", en la qual aquells exposaven que en virtut de l'anterior cessió gratuïta aquesta empresa era propietària i ostentava la possessió de les finques i drets de vol esmentats en aquest escrit i que s'havia efectuat la cessió per què "Olivia Hotels S.A." estava interessada en la construcció d'un hotel en aquelles finques objecte de l'operació, prèvia la modificació puntual del PGM. També es feia constar en aquell document de manera expressa que s'havia signat el conveni administratiu de 8 de març de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i que en aquell s'establia que a aquesta entitat privada li corresponia, per ser titular dels sòls sobre els quals es materialitzarien els usos residencials i hotelers, una participació que seria satisfeta per l'entitat que assumia els costos de les obres de construcció de l'edificació d'ús hotelier, participació que es quantificava en aquella escriptura en la suma de tres milions sis-cents sis mil setanta-dos euros (3.606.072 €). També es feia esment en aquella escriptura per les parts que segons aquell conveni administratiu, per tal de compensar econòmicament la Generalitat de Catalunya per la pèrdua de valor del seu patrimoni públic per la permuta d'aprofitament urbanístic, aquella tindria dret a ser indemnitzada per l'entitat que assumís els costos de construcció del projecte hotelier. En aquella escriptura les parts també van fer referència al conveni de 24 d'octubre de 2.006 entre la Fundació, la Generalitat i la Fundació, conforme l'Ajuntament es comprometia a iniciar els tràmits de la modificació puntual del PGM per què aquelles finques i drets objecte del contracte de cessió obtinguessin la qualificació de clau 12 c* en lloc de la d'equipament que tenien actualment. Precisament es van incorporar amb aquella escriptura còpies d'aquests dos convenis administratius.

En aquesta segona escriptura finalment les parts van atorgar el següent:

- Que malgrat la cessió de drets i obligacions que s'havia fet en l'anterior escriptura del mateix dia, la Fundació es comprometia i obligava a efectuar el seguiment i impuls davant dels organismes administratius competents de la proposta de modificació puntual del PGM fins la seva aprovació definitiva, actuant i continuant com promotora d'aquella proposta, així como a efectuar la proposta i impuls de la sol·licitud i tramitació de les llicències d'obres, consentiments i autoritzacions precises per poder procedir a la construcció del projecte hoteler, que es va incorporar en l'annex de l'escriptura. Amb aquesta clàusula els querellats, Millet i Montull, s'asseguraven fer aparèixer en aquella tramitació administrativa a la Fundació com promotora, quan en realitat tots els drets sobre aquelles finques es transmetien a aquella empresa, i així van poder emprar més fàcilment la posició dels seus càrrecs i les relacions persones que derivaven d'aquells amb algunes de les autoritats i funcionaris que havien de participar en la tramitació i aprovació d'aquells expedients administratius i aconseguir també poder lligar millor davant l'opinió pública l'operació urbanística-arquitectònica que es proposava amb un presumpte interès públic i de la mateixa Fundació.
- Que segons el conveni administratiu de 8 de març de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances i la Fundació dels querellats, la mercantil "Olivia Hotels" pagaria a aquella entitat privada la quantitat esmentada de tres milions sis-cents sis mil setanta-dos euros (3.606.072 €). Aquesta xifra, que era la que com a mínim pretenien apoderar-se els querellats com a benefici patrimonial des del principi de les seves gestions, es tornava a establir en aquell document que li corresponia a la Fundació per ser la titular del sòl sobre el qual es materialitzarien els usos residencials i hotelers, i s'havia de satisfer en el termini de dos mesos des de la publicació de l'acord de l'aprovació definitiva de la modificació puntual del PGM que ja s'havia proposat davant l'Ajuntament. En garantia del pagament d'aquella quantitat, "Olivia Hotels S.A." va lliurar en aquell moment un aval bancari per garantir el seu pagament, el qual podia ser executat per la Fundació una vegada haguessin passat dos mesos des de l'aprovació definitiva del PGM per la Subcomissió d'Urbanisme, per tant abans de la publicació esmentada.
- Que en contraprestació a la intervenció que la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana havia fet fins aquell moment i la que continuaria fent davant les Administracions públiques per al canvi de qualificació i obtenció de les llicències preteses de

construcció de l'hotel projectat, malgrat aquella cessió de tots els drets sobre les finques a on s'havia de fer el projecte urbanístic-arquitectònic de l'hotel, "Olivia Hotels S.A." s'obligava a lliurar en propietat a la Fundació quinze places d'aparcament i un local per magatzem de 340 m² que es situaran en planta baixa sota rasant 3 del futur hotel, segons el projecte constructiu elaborat, immobles aquests a detallar en l'escriptura d'obra nova futura. Per tant, el querellat Fèlix Millet continuava buscant l'obtenció de guanys econòmics aprofitant les seves relacions amb algunes autoritats i funcionaris que havien d'intervenir directa o indirectament en la tramitació i aprovació d'aquell projecte, fent servir com sempre l'admiració i respecte que ciutadans i institucions tenien per aquella Fundació.

- Que l'entitat mercantil "Olivia Hotels S.A." assumiria el pagament de les indemnitzacions i compensacions que es preveien en aquell conegut conveni, subscrit el 8 de març de 2.006, entre la Fundació i la Conselleria d'Economia i Finances. Aquella aportació econòmica a favor de la Generalitat, com compensació per la pèrdua de valor patrimonial conegut i explicat en aquell conveni, es quantificava i estimava pel querellat Millet i l'empresari Manuel Valderrama en la suma de cinc milions cinc-cents cinquanta mil euros (5.550.000 €), sense que en la determinació d'aquesta xifra hagués participat la Generalitat de Catalunya, malgrat estar compromesos els seus interessos patrimonials. Aquesta quantitat s'establia que s'abonaria per aquella empresa dins dels sis mesos des de la publicació al DOGC de l'aprovació definitiva de la modificació puntual del PGM. Per garantir el pagament Olivia Hotels es comprometia a entregar a la Generalitat de Catalunya un aval per aquella quantitat, quan fos requerida per a això, la qual cosa no es va produir, segons resulta de l'expedient que la Conselleria d'Economia i Finances va tramitar en relació a aquell conveni de permuta d'aprofitaments de març de 2.006 signat amb la Fundació.

El referit dia 12 de juliol de 2.007 es va signar també l'escriptura de cessió de sòl per obra futura entre l'empresa "Olivia Hotels S.A." i l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, ja que aquesta entitat encara era la titular registral de les finques objecte del projecte hotelier malgrat la coneguda escriptura de cessió que havia fet a favor de la Fundació l'any 2.003. En aquella escriptura es feia referència a que "Olivia Hotels S.A." aquell mateix dia havia obtingut la cessió gratuïta de tots els drets i obligacions que per a la Fundació es derivaven en aquella escriptura de l'any 2.003, sense esmentar en aquell document

que aquella mercantil havia de pagar, no obstant, més de tres milions sis cents mil euros a la Fundació pel fet de ser la propietària de les finques que eren objecte d'aquest contracte amb l'Institut religiós. D'aquesta manera el seu representant no va estar en condicions de conèixer el benefici econòmic que la Fundació, però realment els querellats, anaven a aconseguir en tota aquella operació. La finalitat d'aquesta nova escriptura entre l'Institut i "Olivia Hotels S.A." era permetre la cessió de les mateixes finques i drets coneguts a on s'havia de fer l'hotel i possibilitar que aquella empresa accedís al dret de propietat des d'aquell moment. En aquesta escriptura es va atorgar el següent:

- Que l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes transmetia a "Olivia Hotels S.A." la plena propietat i possessió d'aquelles finques i drets, rebent-les aquesta empresa.
- Que aquella mercantil es comprometia a fer a les seves costes les obres de reforma i remodelació de l'escola La Salle Comtal, segons el projecte que havia fet el despatx professional d'arquitectura que havien escollit els querellats, que tenien una valoració de quatre milions quatre-cents vuitanta vuit mil quatre-cents noranta-un euros (exactament, 4.488.491,20 €). Com garantia del compliment d'aquesta obligació l'empresa lliurava quatre avals bancaris a l'Institut que cobrien el cost de les obres.

Aquella escriptura pública entre "Olivia Hotels S.A." i l'Institut va ser objecte d'inscripció en el Registre de la Propietat nº 1 de Barcelona el dia 4 d'octubre de 2.007.

No consta que els querellats o algú, abans de la signatura d'aquelles escriptures de 12 de juliol de 2.007 entre la seva Fundació i "Olivia Hotels", hagués comunicat formalment a la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat que aquella empresa seria la cessionària dels seus drets, per tal què donés el vist i plau previst, ni tampoc consta que aquella comunicació s'hagués fet posteriorment. Tampoc es va constituir mai l'aval esmentat a favor de la Generalitat per garantir la pèrdua econòmica que havia de suposar l'aprovació definitiva del PGM.

Una vegada es van signar aquelles escriptures públiques, de la informació de la correspondència facilitada per la direcció actual de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, resulta que Jordi Montull va comunicar per carta de 17 de juliol de 2.007 a Ramon Massager i Meléndez, Gerent d'Urbanisme i Infraestructures de l'Ajuntament de Barcelona i un dels màxims responsables municipals sobre aquesta matèria, i per carta de 16 de juliol de 2.007 a Carles Martí, Primer Tinent d'Alcalde de Barcelona, que aquell conveni de

cessió de drets ja s'havia signat aquella mateixa setmana amb l'empresa "Olivia Hotels S.A."

Durant la tramitació de la modificació puntual del PGM per a fer el projecte hotelier els querellats, degut a què van fer valer la seva posició i especial relació amb algunes autoritats i funcionaris municipals encarregades d'aquella tramitació, a través de contactes directes i indirectes amb aquells van aconseguir que finalment, degut a aquella pressió dels querellats, el dia 10 d'abril de 2.008 la Comissió d'Urbanisme, Infraestructures i Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona acordés l'aprovació inicial d'aquella modificació en els termes de la proposta que als querellats interessava, previ informe favorable a aquella decisió del Sector d'Urbanisme i Infraestructures d'aquell municipi, malgrat no haver rebut encara l'informe previ i preceptiu esmentat que havia de fer la Comissió Territorial de Cultura del Departament de Cultura de la Generalitat, ja què com es reitera novament la proposta urbanística implicava l'enderroc i desaparició del Béns protegits segons el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de la ciutat de Barcelona de l'any 2.000. En aquelles condicions es va obrir la fase d'al·legacions per termini d'un mes per anunci al BOP de 2 de maig de 2.008.

Precisament en data 15 d'octubre de 2.008 aquella Comissió Territorial va fer el preceptiu informe en què, per unanimitat dels seus membres, després d'informar favorablement sobre el canvi de qualificacions, va denegar la descatalogació que es pretenia en el projecte hotelier pels edificis del núm. 13 bis i 15 del carrer de sant Pere Més Alt per què, en atenció a la seva protecció i interès historicoartístic, era necessari respectar l'alineació viària, la pell de les façanes i la volumetria.

Posteriorment, degut a que algun ciutadà va al·legar en la fase d'informació pública que aquella modificació suposava una pèrdua econòmica per al patrimoni de la Generalitat de Catalunya, el Gerent d'Urbanisme de Barcelona va donar trasllat d'aquella al·legació a la Direcció General del Patrimoni del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, per la qual cosa la seva Directora general, Immaculada Turú, va contestar les al·legacions en escrit de 27 de febrer de 2.009 on es deia que la Generalitat havia de ser compensada en aquella operació segons conveni signat entre la Fundació i la Generalitat de 8 de març de 2.006 i que es xifrava aquella pèrdua patrimonial en un valor mínim de tres milions sis-cents mil euros (3.600.000 €). Malgrat l'emissió d'aquest dictamen en plena fase de tramitació de la modificació del PGM, al qual no es va adjuntar còpia

d'aquell conveni administratiu, no consta que s'hagués fet cap requeriment per aquella Direcció General a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música per tal que comunicés si havia fet efectiva la cessió prevista en aquell conveni administratiu, a fi i efecte de donar el corresponent vist i plau, o per tal que s'assegurés la compensació econòmica a favor de la Generalitat de Catalunya amb el corresponent aval, ja que la futura aprovació definitiva faria efectiva aquella pèrdua econòmica pel patrimoni públic d'aquella Administració.

El 13 de gener de 2.009 el querellat Fèlix Millet i Tusell va presentar un escrit al seu nom i signat per ell per contestar les al·legacions que s'havien presentat pels ciutadans, donant sempre l'aparença durant la tramitació d'aquella modificació puntual del PGM que la Fundació era realment la promotora i única interessada en la construcció de l'hotel per poder lligar l'operació millor amb un presumpte interès públic i de la Fundació.

El 10 de febrer de 2.009 els querellats van fer que els seus professionals presentessin a l'Ajuntament el 10 de febrer de 2.009 en el seu Sector d'Urbanisme un text modificat de la proposta de la modificació del PGM que rebaixava les expectatives urbanístiques previstes en la proposta inicial, que havia estat aprovada inicialment, a causa de la forta pressió veïnal pel procés de participació ciutadana que es va obrir el novembre de 2.008 i de l'informe negatiu de la Comissió Territorial de Cultura esmentat. Així cal destacar que en aquesta proposta es feia constar també en la memòria que la Fundació era la propietària d'aquelles finques, la qual cosa no era certa; es mantenia l'edificabilitat futura de les finques en 4.200 m²; s'eliminava la proposta d'eixamplament del carrer de Sant Pere Més Alt per facilitar unes vistes de la façana del Palau de la música; es respectaven els elements catalogats segons aquell informe de la Comissió Territorial de Cultura; s'admetien només les places d'aparcament necessàries per a la logística hotelera i es suprimia la possibilitat de destinar en un futur l'edifici hotelier a habitatges.

Finalment es va arribar a l'aprovació definitiva d'aquella proposta de modificació puntual per l'acord de la Subcomissió d'Urbanisme de Barcelona de 22 de juliol de 2.009, que va ser publicat en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del dia 28 d'octubre de 2.009. A partir d'aquell moment es van convertir aquelles finques de la mercantil "Olivia Hotels S.A." van gaudir d'aquella nova qualificació urbanística lucrativa de residencial d'ús hotelier (clau 12 ht) i la finca de la Generalitat de Catalunya del carrer Ciutat 1 i Jaume I, 2-4, de Barcelona, va passar a tenir la qualificació molt menys lucrativa d'equipament (clau 7). Des

d'aquell moment la Generalitat de Catalunya no ha estat indemnitzada per la pèrdua del seu valor patrimonial a causa d'aquella publicació ni ha rebut en cap moment cap aval al seu favor per garantir aquell pagament.

Per la seva part, malgrat aquella aprovació definitiva, els querellats no van poder obtenir el guany econòmic personal que buscaven, ja que no van poder arribar a executar l'aval que l'empresa "Olivia Hotels S.A." havia constituït l'any 2.007 a favor de la seva Fundació per satisfer aquella suma de tres milions sis-cents sis mil setanta dos euros (3.606.072 €).

Prèviament el 18 de febrer de 2.009 els querellats havien fet presentar a través dels seus professionals a la Gerència d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona dos exemplars de la redacció del Pla de Millora Urbana (en endavant PMU), document urbanístic derivat de la modificació puntual del PGM referida i necessari per a atorgar les corresponents llicències per a la construcció hotelera projectada. En aquella proposta els querellats, per tal de poder emprar millor les esmentades influències durant aquell procediment, van fer constar intencionadament en la seva memòria i restant documentació que les finques del carrer Sant Pere Més Alt 13b, 15 i 17 eren propietat de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, la qual cosa no era certa en atenció al que s'ha relatat. De fet, degut a aquella posició dels querellats, van aconseguir que la Gerència d'urbanisme municipal esmentada no demanés a la Fundació que acredités formalment aquella titularitat de les finques malgrat ser un requisit, aquest d'acreditar en la proposta del planejament derivat l'estructura de la propietat del sòl afectat, expressament establert per l'art. 97 núm. 1 a) del Text refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya (Decret Legislatiu 1/2.005, de 26 de juliol). Després dels informes favorables del Director de Projectes de Desenvolupament, Albert Costa Amat, de 20 de febrer de 2.009 i 6 de maig de 2.009, del cap del projecte de Revisió del Catàleg de 25 de febrer de 2.009, Jordi Rogent, i una vegada obtingut el vot favorable de la majoria dels membres del Consell Municipal del Districte de Ciutat Vella de 7 de juliol de 2.009, el Gerent d'Urbanisme Ramon Massaguer Meléndez, va proposar al Quart Tinent d'Alcalde Ramon García-Bragado Acín, el dia 9 de juliol de 2.009, l'aprovació inicial d'aquell PMU promogut per la Fundació dels querellats. Acte seguit el dia 13 de juliol de 2.009 aquest va dictar el Decret d'aquella data que donava la conformitat a aquella proposta del Gerent d'Urbanisme i la convertia en resolució d'aprovació inicial del PMU.

El 13 d'agost de 2.009 el Gerent d'Urbanisme, durant la tramitació d'aquell expedient de PMU per poder fer l'hotel, va dirigir

escrit a la nova Presidenta de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana en què feia constar que havia tingut constància de què el 12 de juliol de 2.007 la propietat de les finques del carrer Sant Pere Més Alt 13b, 15 i 17 havien estat transmeses a la mercantil "Olivia Hotels S.A.", per la qual cosa demanava en aquell moment del procediment administratiu que la nova direcció de la Fundació fes la rectificació en una setmana de les circumstàncies relatives a la propietat del sòl objecte d'aquell PMU.

Apartats els querellats en els seus càrrecs en la Fundació degut a l'escàndol del cas judicial, la nova direcció d'aquella institució privada va comunicar, en resposta d'aquella petició, que en el Registre de la Propietat es podia veure amb claredat que estaven inscrites des del 4 d'octubre de 2.007 a favor de l'empresa "Olivia Hotels S.A."

Després de l'informe de 20 d'octubre de 2.009 emès pel Director Jurídic dels Sector d'Urbanisme i Infraestructures de l'Ajuntament de Barcelona, Enric Lambies, i de la lletrada d'aquella oficina, Andrea Pange, que advertien llavors l'incompliment d'aquell art. 97 dels text refós de la Llei d'Urbanisme, es va decidir procedir a la suspensió de la tramitació d'aquell PMU del projecte hoteler, la qual cosa es va realitzar per decisió del Plenari del Consell municipal de l'Ajuntament de Barcelona del dia 30 d'octubre de 2.009 i prèvia proposta del Gerent d'Urbanisme, Ramon Massaguer, del dia 20 d'octubre de 2.009.

Posteriorment, el passat dia 26 de març, per acord del Plenari del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona, es va declarar la caducitat del procediment administratiu corresponent a aquell Pla de Millora Urbana i es va publicar aquesta decisió en el Butlletí Oficial de la Província de 19 d'abril de 2.010.

QUALIFICACIÓ JURÍDICA.-

Els fets anteriors, sense perjudici d'una ulterior qualificació jurídica, són legalment constitutius d'un **DELICTE CONTINUAT DE TRÀFIC D'INFLUÈNCIES**, previst i penat en els articles 429 del Codi Penal, en relació amb l'art. 74 número 1 del mateix cos legal i d'un **DELICTE CONTINUAT D'APROPIACIÓ INDEGUDA**, previst i penat en els articles 252, 250 núm. 1 apartat 6è i 74 números 1 i 2 del Codi Penal.

DILIGÈNCIES QUE S'INTERESSEN.-

Amb l'objecte d'aclarir els fets exposats, el Ministeri Fiscal interessa que, un cop admesa la present Querella i incoat el corresponent procediment penal, es practiquin les següents diligències pel Jutjat d'Instrucció competent:

1.- Que s'uneixi a les actuacions la documentació obtinguda en les Diligències d'Investigació de la Fiscalia número 50/09 del Servei de Delictes Urbanístics de la Fiscalia de la Audiència Provincial de Barcelona i formada per:

.....

.....

Per tot el que s'ha exposat, de conformitat amb allò que disposa l'article 277.6º de la Llei d'Enjudiciament criminal, interessa que s'admeti la present querella i es practiquin les diligències sol·licitades, a més d'aquelles que de les mateixes es derivin.

Barcelona, 20 de maig de 2010